Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 3. Den 1. November 1878. 28. Aargang.

Tale af Præsident John Taylor,

holdt ved en Forsamling i Nephi den 15de Maj 1878.

(Fra «Deseret News.»)

Jeg er glad ved at forsamles med Brødrene paa dette Sted. Da vi kun ere paa Gjennemrejse til Sanpete kunne vi kun aflægge et kort Besøg og vi have ikke Tid til at holde lange Taler. De Bemærkninger, der ere blevne gjorte have interesseret mig, og jeg antager I ogsaa have følt Interesse derfor.

Med Hensyn til vore Følelser om Tiende og i Sandhed enhver anden Ting behøve vi at handle samvittighedsfuldt for Gud, og som retskafne Mennesker, uden nogensomhelst Vaklen. Med Hensyn til vor Lærdom, dens Principer, vor Handlemaade, og Omgang med alle Mennesker hvorsomhelst, med Hensyn til vore Forbindelser med vor Familie og hinanden burde vi virkelig være hvad vi foregive at være — Sidste Dages Hellige. Og ikke alene have Navnet, men søge at besidde de Principer, som alle gode Sidste Dages Hellige burde være i Besiddelse af, og som det er vort Privilegium at nyde. Det er nok muligt vi kunne føre hinanden bag Lyset, men det er ikke altid det lykkes; vi forsøge maaske ofte, men det mislykkes, thi Folk i Almindelighed ere ikke saa meget skuffede, som vi kunne tro; det er nok sandt de sige Intet, men paa samme Tid tænke de saa meget desto mere. Men dersom det lykkes at bedrage og narre hinanden, kunne vi ikke føre Herren bag Lyset. Hvad nytter det at have en Bekjendelse, medmindre vi udføre og leve derefter. Af hvad Grund ere vi her? Fordi vi annammede Evangeliet, og fordi vi troede at dette var Zions Land. Hvorfor forrette vi Tempelordinancer? Fordi vi tro at Gud har befalet det, og de ere nødvendige for vor egen og vore Forfædres Velfærd. Hvorfor bygge vi Templer? Er det for at vise os gavmilde i vore Brødres Øine? Det skulde ikke være saa. Men det burde være fordi vi tro at det er en Pligt, der paahviler os, og fordi Herren forventer at vi, som Ældste i Israel, ville gjøre saa; fordi det er en Del

af den Frelseplan Gud har anordnet for de Levende og Døde; og fordi hans Planer forventes udførte med Hensyn til denne Verden, hvori vi leve, og forat vi skulle virke og samvirke med Præstedømmet hinsides Sløret i al Oprigtighed og Retskaffenhed for Gud i Alt, hvad vi udføre med dette Maal for Øje, ligesom en af de Gamle sagde, da han betragtede disse Ting: „Helvede og Ødelæggelse er uden Bedækning for dig"; og hvor meget mere ere ikke Menneskes Børns Hjerter. Og hvor glædeligt er det ikke at virke med vor himmelske Fader i al Hengivenhed, hvor fornøjeligt er det ikke at føle at Gud er vor Fader, og at vi ere hans Børn, at vi ere hans Pagtens Folk, og at vi virke i Udførelsen af hans Værk. Vi skulle være ærlige mod os selv, mod vore Familier, mod hinanden og mod vor Gud, og i alle Livets forskjellige Stillinger og Forhold.

Tiende Principet er blevet omtalt. Vi sige at vi tro derpaa, og derfor skulde vi adlyde det. Dersom vi ikke tro paa det, lad os da være oprigtige nok til at sige det, og dermed slutte. Vi sige at vi have Tro paa Gud, og at det er vor Pligt at paakalde ham Morgen og Aften. Hvis jeg ikke troede at Herren vilde høre mig, vilde jeg ikke gjøre mig den Ulejlighed at paakalde ham. Men jeg troer Herren siger: „Beder, saa skal Eder gives, leder, saa skulle I finde, banker, saa skal Eder oplades. Thi hver den, som beder han faaer, og hvo, som leder, han finder, og den, som banker paa, han skal oplades. Men dersom iblandt Eder en Søn beder sin Fader om et Brød, monne han da give ham en Sten? og dersom han beder om en Fisk, monne han for Fisken give ham en Slange?" o. s. v. Jesus forsøgte i hine Dage paa at indprente dette Princip i Folkets Sind; men til Tider er det vanskeligt for os at indse det. Og atter fremsætter han Exemplet med Enken og den uretfærdige Dommer, for at vise at ved vedholdende og indtrængende Bøn i Jesu Navn og med Tro, at Faderen vil høre os, ville vore Bønner ej være forgjæves. Vi skulle og burde føle at Gud er vor Fader og vi hans Børn, og at han har lovet at lytte til vore Bønner, og at det er vor Pligt at vise Lydighed til hans Vilje og udføre hans Planer. Og dernæst burde vi, for at vore Bønner kunde have nogen Virkning, udføre de forskjellige Pligter, der paahviler os, saaledes som omtalt, og vi skulle være ærlige og retskafne i vor Handlemaade med hinanden. Dersom vi søge at bedrage vor Broder, hvorledes kanne vi da forvente at Guds Velsignelser skulle blive os tildelte, thi han er vor himmelske Faders Barn lige saa vel som vi. Og da han er hans Barn føler han sig interesseret for hans Velfærd; derfor, om vi forsøge at drage Fordel til Skade for Herrens Barn, troe I da han vilde være tilfreds med os? I tidligere Dage, overensstemmende med den mosaiske Lov, dersom en Mand stjal Noget maatte han give ham det firefold igjen. Dette var en Lov efter verdslige Befalinger og Skikke; og vi leve under en mere ophøjet Lov, og besætter en højere Stilling end Israels Børn gjorde. Vi ønske at være retfærdige og ædelmodige overfor hverandre: „Du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjerte, af dit ganske Sind, af din ganske Styrke"; dette staaer der skrevet er det første store Bud, men det andet er ligesom dette: „Du skal elske din Næste som Dig selv". Gjøre vi dette? Dersom vi gjorde dette, hvor behagelige kunne vi da ikke komme for Herren. Dog, om vi levede vor Religion, og besade Guds Lys og Visdom, vilde vi gjøre saa? Men for at gaa lidt videre, lad os fremsætte Pauli Paamindelse:

„Værer hverandre inderligt hengivne i broderlig Kjærlighed; forekommer hverandre med Ærbødighed." Kunne I gjøre dette, troe I? Der maatte først ske en lille Forandring med Nogle af os. Dog var det disse Principer, som bleve lærte af de tidligere Dages Apostle, og de ere ligesaa sande idag som dengang. Der er noget førnøjeligt i disse Ting; og om vi kunne udføre dem, hvor behageligt og glædeligt vilde det ikke være; vi vilde da kunne stole paa hvert Menneske. Vi synge undertiden Noget lig dette: „When every man, in every place shall meet a brother and a friend." (Naar hvert Menneske paa hvert Sted, skal møde en Broder og en Ven). Have I nogensinde hørt Folk synge dette? Hvis vi vare Eet, og Alle saa forenede til at indgyde hin Tillid i alle vore Handlinger, saa vidt som vor umiddelbare Nærhed angaaer, vilde hvert Menneske møde en Broder og en Ven; og det samme vilde blive Tilfældet med Søstrene. Disse ere de kjærlige Følelser, som Evangeliet burde indgyde i vore Hjerter: Elsk hverandre, hav Medfølelse i hverandres Velfærd og saaledes opfyld Christi Lov — Evangeliets Lov.

Mændene skulle ogsaa have de rette Følelser mod deres Hustruer, og behandle dem med Kjærlighed og med Agtelse samt ikke tillade vor Kjærlighed at formindskes. Vi kunne maaske have været lidt taabelige i vore yngre Dage, og rettet for megen Opmærksomhed mod Gjenstanden for vor Hengivenhed, hvorfor vi nu lidt efter lidt rette for lidt Opmærksomhed. Vi burde leve saa at vor Kjærlighed for hinanden kan forøges med Tiden, og ikke formindskes, og have den Hengivenhed i vort Bryst at vi kunne bære over med hinandens Svagheder, følende at vi ere Guds Børn, som søge at udføre hans Ord, Vilje og Lov. Og dernæst behandle ethvert Menneske ret. Hvad! ogsaa Hedningerne? Ja visseligen, det vilde ej være ret, om vi ikke kunne behandle alle Mennesker agtelsesværdige og ret. Disse „Hedninger" ere ogsaa vor himmelske Faders Børn. Hvorfor blev Evangeliet indført i Verden? Hvad var Forjættelsen, given til Abraham? „I din Sæd skal alle Jordens Slægter velsignes", ikke forbandes. Hvad var det for en Mission Jesus gav sine Disciple? „Gaa ud i Alverden og prædiker Evangeliet til alle Mennesker". Hvad! til Hedningerne? Ja; vare I ikke blandt den Klasse, da Evangeliet naaede Eder? Jo, I vare, og dersom de Ældste ikke havde gaaet ud og prædiket Evangeliet vilde I ikke have været her. Vel, skal vi behandle Menneskene ret her? Visseligen, men det vil ikke sige at I skulle lade Eder styre af deres Lavhed eller Fordærvelse. Gud sendte os ud for at lære, ikke for at blive lærte eller komme under Indflydelse af noget Upassende og Urent; han sender os for at oprejse Sandheds-Banneret og for at virke som Venner for alle Mennesker, men ikke for at deltage i deres Synder, eller besmittes af deres Laster eller Uenighed; men for at bevare vore Legemer og Aander rene, saa at vi kunne blive Guds Børn, uden nogen Bebrejdelse, midt i en fordærvet og gjenstridig Slægt. Hvad vilde jeg gjøre med den Sultne? Jeg vilde give dem at spise. Hvad, om de ikke vare gode Folk? Ja, I og jeg gjøre bedst i at behandle ethvert Menneske ret. Gud lader sin Sol opgaa over Onde og Gode, og lader det regne over Retfærdige og Uretfærdige; men stiger ikke ned til deres Onder, Ugudeligheder og Fordærvelser, ejheller til deres Onder og Ugudeligheder, som kalde sig selv Sidste Dages Hellige, men som ikke ere det, og ikke holder Guds Befalinger.

Jeg troer paa de Ting Brødrene

have omtalt, thi de ere virkelige Grundprinciper. Der ere nogle kristne Mennesker i denne Verden, som, naar en Mand er sulten eller fattig, vilde sige, lad os bede for ham. Jeg vil anbefale en lidt forskjellig Fremgangsmaade for en Mand i denne Stilling: tag hellere og giv ham lidt til sit Ophold eller noget at spise; thi det vil han have mere Gavn af end Eders Bønner. Jeg vilde skamme mig for at bede Herren om Noget, som jeg ikke selv vilde gjøre. Altsaa gaa og hjælp den Fattige, og gjør Alt hvad Du kan for ham, og paakald saa Herren til at gjøre Resten. Saaledes ogsaa med vor Tempelbygning og Alt andet; Bønner ere meget gode paa rette Sted. Lad os udføre Noget og føle at vi ere Mennesker blandt Mennesker, og at vi ere beredte til at udføre de forskjellige Ansvar, der paahviler os; og da vil Alt gaa fremad i den rette Orden. Vi blive undertiden lidt begejstrede og ønske at udføre Alt i en Hast. Ih, Verden blev ikke skabt paa een Dag, ejheller bliver det Vinter og Sommer paa een Dag, det tager Alt sammen Tid. Naar det begynder at blive lidt varmt om Foraaret, begynde I at pløje, og naar I da udsaaer Eders Sæd, forvente I ikke at høste den næste Dag; men I vente, og lidt efter lidt begynder Græsset at spire og Alt ser smukt og grønt ud, og naar det begynder at skyde Ax, begynde I at tale om Høsten. Der er imidlertid en overvældende Magt, som er Guds Kraft, som giver hele Naturen Liv og Kraft og den gaaer gradvis og langsomt, men sikkert, frem. Vi ønske at tiltage i Guds Kundskab og Kjærlighed paa samme Maade.

Vi have begyndt at opbygge Guds Rige, og ligesom Sennepskornet, der er det mindste af alle Frø, vil det voxe og tiltage indtil hele Jorden skal blive fuld af Guds Kundskab, og denne Verdens Riger blive Guds og Kristi Rige, og han vil regjere for evig.

Vi ville søge at blive forenede, og rense os selv og vore Familier, og udrense al Synd og Uret fra vor Husholdning. Vi ville prøve at have en pletfri Samvittighed for Gud og Mennesket. Vi ville søge at respektere og agte det Præstedømme, som Gud har beseglet paa os. Vi ville gaa frem fra Sandhed til til Sandhed, fra Kundskab til Kundskab og fra Visdom til Visdom, indtil vi se, som vi blive sete og kjende, som vi blive kjendte. Vi ville virke tilsammen og med hele Israel, og med Guderne i de evige Verdener, og med de Patriarker, Profeter og Apostle samt alle de hellige Guds Mænd, som have levet før os, med at hjælpe at udføre Guds Planer, hvorom Profeterne have talet og med at o, bygge Guds Zion, forløse Jorden og grundfæste Guds Rige derpaa.

Maa Herren velsigne Eder og lede Eder paa Livets Stier, er min Bøn i Jesu Navn, Amen.

Det er bedre at kjende sig selv, end Stjernens Løb, Plantens Egenskaber, Dyrenes Natur — ja at besidde alle Kundskaber, med en fordærvet og syndig Sjæl og syndig Vandel —

Prøv Dig dagligen, om Du søger din Forbedring og vil blive Gud lig — eller om Du fjerner Dig fra ham.

Naar Du ser Dig selv, ser Du ogsaa din Næste, som ej er bedre end Dig.

Ere vi af Israel?

(Fra «Deseret News«.)

„Israel skal blomstre og faa Knopper, og de skulle fylde Jorderige med Grøde"
(Esaia 27. 6.)

I. Kapitel.

(Indledning — Guds Forjættelser til Abraham og hans Efterkommere — Josephs Sæd i Amerika — De ti Stammers Vandring nordpaa — Ephraim blandet med alle Nationer — Præsident Brigham Young's Vidnesbyrd.)

Den Tro, som de Sidste Dages Hellige nære, at Størstedelen af dem ere af Israels Hus og Arvinger til de Forjættelser, der ere givne til Abraham, Isaak og Jakob er, ligesom mange andre Dele af deres Tro, bleven Gjenstand for overfladiske og kortsynede Menneskers Latterliggjørelse og de Ugudeliges Haan. Imidlertid er det for Nærværende ikke vor Hensigt at besvare noget Saadant; men søge at fremfbringe Beviser, foruden de nyere Aabenbaringers sikre Ord, og bevise, at de Sidste Dages Hellige have gode Grunde, i Historien og Analogien, til at tro paa deres Patriarkers Ord, som, da de velsignede dem, forkyndte dem at være af Abrahams Hus og af Jakobs forjættede Sæd.

Det er unødvendig, her at fremsætte alle de mange store Forjættelser, der, af vor fælles Fader ere tilstaaede Abraham og hin Patriarks umiddelbare Efterkommere, thi de anses af de Hellige som værende af mere end jordisk Værdi, som Perler over al Pris, som behagelige Trøstere i Modgangens Dage, og som stærke Forsvars-Taarne i Fristelsens Time; dog kan det ikke være af Vejen at opfriske vort Sind ved at gjentage nogle faa af de mest betydningsfulde, for at vi bedre kunne opfatte de Tanker og Begreber, som ville blive fremstillede.

I første Mosebogs 17 Kap. 4—7de Vers berettes det at Herren sluttede Pagt med Abraham, og der siges:

„Hvad mig angaaer, se, min Pagt er med Dig, og Du skal være til mange Hedningers Fader. Og Dit Navn skal ikke ydermere kaldes Abram, men Dit Navn skal være Abraham; thi jeg haver gjort Dig til mange Hedningers Fader. Og jeg vil gjøre Dig saare meget frugtbar, og gjøre Dig til et Folk, og Konger skulle udkomme af Dig. Og jeg vil oprette min Pagt mellem mig og mellem Dig og mellem Din Afkom efter Dig, i deres Slægter, til en evig Pagt, til at være Dig til en Gud og Din Afkom efter Dig."

Og videre i første Mosebog 22 Kap. 16—18 Vers erklærer Jehova:

„Jeg haver svoret ved mig, at fordi Du gjorde dette Stykke, og ikke sparede Din Søn, den eneste; derfor vil jeg storligen velsigne Dig, og meget mangfoldiggjøre Din Sæd, som Stjernerne paa Himlen, og som Sand paa Havets Bredde, og Din Sæd skal eje Dine Fjenders Port; og udi Din Sæd skulle alle Folk paa Jorden velsignes."

Til Isaak og Jakob bleve disse herlige Velsignelser bekræftede næsten med endnu stærkere Udtryk. Første Mosebog 26 Kap. 4—10 Vers, 28 Kap. 14 Vers.

„Og Din Sæd skal blive som Støv paa Jorden, og Du skal udbredes mod Øster, og mod Vester, og mod Sønden,

og mod Norden, og i Dig, og i Din Sæd skal alle Jordens Slægter velsignes."

Jakobs Velsignelser paa sin Søn Joseph ere Størstedelen af vore Læsere uden Tvivl bekjendte med, saa vi ville kun fremsætte den sidste Del deraf:

„Din Faders Velsignelser ere mægtigere end mine Forfædres Velsignelser, indtil de evige Højes Grændser; de skulle komme paa Josephs Hoved, og paa hans Isse, som er adskilt fra sine Brødre."

Vi ville kun tage eet Skridt videre i denne Retning. Jakob siger, da han velsignede Josephs Sønner (første Mosebog 48, 16):

„Velsign Drengene, at de maa kaldes efter mit Navn, og efter mine Fædres, Abrahams og Isaaks Navn; og at de maa blive mange som Fiske midt i Landet."

Da Joseph gjorde den gamle Patriark opmærksom paa at hans højre Haand var lagt paa den Yngstes Hoved, erklærede han:

„Jeg veed det, min Søn, jeg ved, at han (Manasse), han skal ogsaa blive til et Folk, og han skal ogsaa blive stor, men hans yngste Broder skal blive større end han, og hans Sæd skal være en stor Hob Folk."

Der ere to Punkter i disse Velsignelser, som ere værd at lægge Mærke til. Det første: at disse Patriarkers Sæd skulde blive utallig og voxe til en stor Hob Folk midt i Landet; det andet: at i eller formedelst denne Sæd skulle alle Jordens Slægter og Nationer velsignes. Den højeste Gud gjorde denne Pagt med Abraham, at han skulde blive Fader til mange Nationer, og, naar vi ikke tage Ismaels Efterkommere i Betragtning — Araberne —, som ere opvoxede til en stor Mængde, og heller ikke medregner Efterkommerne af Ketura og af Abrahams andre Hustruer, da er Forjættelsen fornyet til den ene Søn Isaak, hans Sæd skal ogsaa mangfoldiggjøres som „Stjernerne paa Himlen". Vi ville endnu engang dele Efterkommerne og udelade Fyrsterne af Edom og de andre Efterkommere af Isaaks Yndlingssøn; vi ville kun tale om Jakob, til ham blev denne guddommelige Forjættelse given:

„Din Sæd skal blive som Støv paa Jorden" og „En Nation og mange Nationer skal Du være Fader til." Lad os standse her et Øjeblik og spørge: ere de, som Verden idag betragter som de eneste Repræsentanter af Jakob, — de adspredte Jøder, — Alt hvad hin hellige Mand har at fremvise som Opfyldelsen af saa stor en Forjættelse, som den sidst fremsatte? Vi tro det ikke, men tro, at videre Undersøgelser ville haandhæve og forsvare Profetien og bevise at Forjættelserne, givne af den evige Fader, ikke ere tagne tilbage, men skulle fuldstændig opfyldes.

Vi forstaa meget vel, at der er en Drift hos Menneskene til at blandes med hinanden, og Jøderne, saavelsom mange Kristne, se hen til deres fremtidige Tilværelse som et afsondret Folk, og betragte dette som et uigjendriveligt Bevis, ifølge deres Skrifters Guddommelighed og deres Profeters Inspiration. Men deres Historie, deres Afsondring, Adspredelsen o. s. v., opfylder ikke et stort Antal af de Profetier. som ere udtalte angaaende Israel. Dog, da hele Israels Historie er skreven, saa vel Ephraims som Juda, ere vi tilfredsstillede ved at vide at intet af Guds hellige Ord er befundet at have vendt tilbage til hans Mund uopfyldt, og han vil blive ligesaa meget priset for at have skjult de ti Stammer og blandet Ephraim blandt alle Nationer, som for at have adspredt Juda Sønner og Døtre.

Jakob havde en Søn, ved Navn

Joseph (han var ikke Stamfader til Jøderne) til hvem disse Velsignelser ikke alene bleve fornyede, men tillige forøgede; Til ham blev der sagt at hans Forjættelser overgik langt hans Forfædres, ja indtil de yderste Grændser af de evige Høje, medens Josephs yngre Søn fik den Erklæring at hans Sæd skulde blive en stor Mængde Nationer. Saaledes bemærke vi, at med hver efterfølgende Arving til disse udvalgte Velsignelser, synes Forjættelserne at være blevne forøgede, udvidede og større. Det blev forjættet Abraham, at han skulde blive en Fader til mange Nationer; til Ephraim, hans Sønnesøns Sønnesøn, blev det sagt, at hans Sæd (hans Sæd alene) skulde blive til en stor Mængde Nationer. Hvor er den store Mængde Nationer idag? Dette er et træffende Spørgsmaal, thi Gud har forjættet det, og de maa være til.

En almindelig Historiegransker kan ikke besvare dette Spørgsmaal. Han ved Intet om Ephraims Efterkommere, de ere skjulte for hans Blik. Men de, der tro paa Mormons Bog vil pege hen til dens Beretning og erklære at i Nord og Syd-Amerikas oprindelige Indvaanere og paa mange af Pacific-Øerne finde vi Josephs Sæd opvoxet til en stor Mængde Stammer, Folk og Nationer. Vi indrømme taknemligt denne Sandhed, vi kunne ikke modsige den, selv om vi ønske det. Gud har aabenbaret det saaledes, og de ydre bekræftende Beviser blive stærkere og mere overbevisende Aar for Aar. Men nu fremstiller der sig et andet ligesaa træffende Spørgsmaal. Mormons Bog lærer os at Lamaniterne ere af Manasse Hus. Om saa er, opfylder hans Storhed ikke Forjættelserne til Ephraim, som skulde blive større end Manasse; Herren som saa rigeligen har opfyldt sin Forjættelse til den ene Broder, har sikkerligen ikke forglemt sin Pagt med den „Førstefødte". Men skulle vi anses for uforenelige og modsigende om vi sige, at vi troe ikke at hele den store Mængde Nationer findes i Efterkommerne af Lehi, Mulok og deres Brødre. Er det antageligt at Herren har indskrænket Opfyldelsen af Forjættelserne til Joseph, hvis Velsignelser skulle være større end hans Forfædre, lige ned til Stammer, som ere til idag, og hvoraf Størstedelen have, i omtrent 1500 Aar, — eller en Fjerdedel af det Tidsrum, hvori Verden har været beboet af dødelige Væsener — været iblandt de vildeste og laveste af Menneskeslægten? Dersom saaledes Efterkommerne af dem, til hvem ingen Forjættelser have været givne, have nydt store Velsignelser; større Velsignelser i Antal og Kraft, i Kundskab og Visdom, i Jordens Rigdomme og Skatte, og i al den Skjønhed og Prydelse, som vel anvendt Kundskab frembringer. Vi paastaa, at naar Israel ikke har været under Banlysning paa Grund af Guds Mishag formedelst deres Synd og Daarskab, har det ledet Verden. Israels Sønner ere da Fyrster blandt Menneskene og Forvaltere af Guds Love til alle Folk, overensstemmende med den ofte gjentagne Forjættelse, at alle Jordens Slægter skulle blive velsignede. Her kunne vi blive afbrudte af vore Læsere (det er de Sidste Dages Hellige vi henvende os til) med det Spørgsmaal om vi have glemt de ti Stammer, der af det gudommelige Forsyn ere skjulte i Nordens fjerne, frosne Egne og omgivne af et Bælte af Sne og Is, saa uigjennemtrængeligt, at ingen Mand i vore Dage har naaet dem. Vi have ikke forglemt dem, og formedelst dem saavelsom gjennem Lehi og Andre, tro vi, at Guds Forjættelser til Jakob og Joseph tildels ere blevne opfyldte. Men vi spørge videre,

er det altsammen usandsynligt at paa hin lange Rejse paa 1½ Aar, som Esra angiver, fra Medien, deres Fangenskabsland, til det frosne Norden, at nogle af de frafaldne Israeliter gjorde Oprør, vendte sig bort fra Hovedstyrken, glemte deres Gud og lidt efter lidt blandede sig med Hedningerne og bleve efterladte, og den forjættede Sæd blev blandet med alle Jordens Nationer? Den Beretning, der er given i Mormons Bog om en enkelt Slægt af det samme Hus, dens Gjenstridighed, dens Haardnakkethed for Gud, dens indre Stridigheder og Kampe ere, som vi frygte for, et Exempel paa, efter en lille Maalestok, hvad der var mest sandsynligt, at der fandt Sted blandt disse uhyre store Masser Israeliter, som i saa mange Maaneder vandrede frem paa deres trættende Rejse nordpaa. Laman og Lemuel havde „uden Tvivl" mange Sidestykker hertil paa deres Rejse med de ti Stammer; og som ligeledes gjorde Oprør, som det haardnakkede, heftige, stolte og krigerske Ephraims Folk. Oprør og Frafald ere saa fremtrædende i Ephraims Folks Løbebanes Historie, at vi kan neppe fatte at det kunde være anderledes, og dog bevare Eenheden af hint Folks Historie. Er det da noget Under at saa Mange af Ephraims Blod ere blevne fundne skjulte og ukjendte iblandt Nationerne i det nordlige Europa og andre Dele, indtil Profetiens Aand aabenbarede dets Tilværelse? Men før vi gaa videre i vor Efterforskning, vil det være godt at indrykke nogle Ord af Een, der har Myndighed, for at befæste den Kjendsgjerning at de Sidste Dages Hellige ere af Ephraim; at fremføre Begreber og Fornuftgrunde, for at virkeliggjøre denne Angivelse, vil være vor stadige Hensigt.

Præsident Young holdt en Tale i Tabernaklet i Saltsøstaden den 8de Octbr. 1855, hvoraf Følgende er et Uddrag:

„Guds beleilige Tid er kommen til at indsamle Israel og til atter at begynde hans Værk paa denne Jord, og de Ældste, som staa i denne Kirke og dette Rige ere det virkelige Israel. Af de Ældste, som nu ere i dette Hus, kunne I næppe finde Een af Hundrede, undtagen de ere af Israels Hus. Det er bleven bemærket at Hedningerne ere blevne afskaarne, og jeg tvivler paa om der kommer flere Hedninger i denne Kirke."

„Vil vi gaa til Hedningenationerne for at prædike Evangeliet? Ja, og udsamle Israeliterne hvorsomhelst de ere blandede sammen med Jordens Nationer. Hvilken Del eller Part af dem? Den samme Del og Part, som forløste Jakobs Hus og frelste dem fra at omkomme af Hunger i Ægypten. — — — — — — — — — — — — **Ephraim er blevet blandet sammen med alle Jordens Nationer, og det er Ephraim, som bliver samlet sammen."**

„Det er Ephraim, som jeg har ledt efter saalænge som jeg haver prædiket, og det er Ephraims Blod, som rullede i mine Aarer, da jeg annammede Evangeliet. Dersom der ere Nogle af de andre Israels Stammer blandede med Hedningerne søge vi ogsaa efter dem. — — — — — — — — — — Det er Israels Hus vi lede efter, og vi bryde os ikke om de komme fra Øst, Vest, Nord eller Syd; fra Kina, Rusland, England, Kalifornien, Nord- eller Syd-Amerika eller andetsteds fra; og det er den selv samme Yngling (Ephraim), paa hvem Fader Jakob lagde sine Hænder, som vil frelse Israels Hus. Mormons Bog kom til Ephraim; thi Joseph Smith var en ren Ephraimit, og Mormons Bog blev aabenbaret til ham, og medens han

levede gjorde han det til sin Opgave at søge efter dem, som troede paa Evangeliet. — — — — — — — — — —
I forstaa hvem vi ere; vi ere af Israels Hus, af kongelig Sæd, af kongeligt Blod." (Journal of Dicourses, Vol. 2 Pag. 268—69.)

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. November.

Frafald fra Kirken.

De Aarsager, der lede til Frafald fra Kristi Kirke, maa naturligvis være modsat dem, der leder til Tro paa Evangeliets Grundsætninger. Kjærlighed til Sandheden, og til dem, som forkyndte den var Aarsagen til at vi bleve Medlemmer af Kristi Kirke. De Sandheder, som lærtes, overvejede vi med Flid, og eftersom vort Sind oplystes, og vi med Glæde elskede og omfattede dens fortræffelige Skjønhed, bleve vore Sjæle opfyldte med gode Forhaabninger om det, som vi fremdeles skulde nyde gjennem at erholde stadig Undervisning fra Herrens Tjenere. Vi elskede Sandheden for dens egen Skyld. Men deres Erfaring, der ere gaaede tilbage, viser at en Tid kan komme, da Kjærlighed til Sandheden bortdøer, og den forsages.

Der findes meget i Livet, som viser hvor ubestemt og vaklende Hengivenheden er, ligesom Appetiten kan tabes, og den bedste Føde forkastes, ikke fordi at Føden er blevet daarligere, men fordi Appetiten er borte. Betragtning af det Skjønne indgyder Beundring; men hvis andre Gjenstande fængsle vort Blik, tilintetgjøres den første Beundring, og den begynder at aftage indtil den ganske forsvinder. For at blive fuldkommen i Noget, fordres at man henvender sin Sjælsstyrke i den Retning; den, der søger efter det Guddommelige, maa, for at blive fuldkommen, ofre en større Del af sin Tid til at lære Salighedsprinciperne.

Et Træ voxer formedelst Rodens Styrke, og den Næring, det erholder fra Elementerne; Mennesket voxer i Fuldkommenhed overensstemmmende med dets utrættelige Stræben efter at erholde den aandelige Føde fra Himmelen, som opholder Livet; hellige Mænds Skrifter ere for Sindet, hvad Elementerne ere for Træet. Af den Hellig Aand, af Bøger og af Herrens Tjenere, erholde vi den Undervisning, som er den aandelige Føde for Sindet, som opholder og føder Sjælen, og leder til evigt Liv.

Vor Frelser forbandede det ufrugtbare Figentræ, fordi det ikke bar nogen Frugt, paa samme Maade er Herren vred paa dem, som ikke afbenytte Sindets Kraft, og Evne til at drage Næring fra de mange Kilder, som han har beredt for dette Øjemed.

Hvorfor falder Menneskene fra Sandheden? Fordi det er lig dem, som vægre sig ved at nyde den Føde, som en gavmild Skaber har beredt for dem. Hvadenten en Mand er ugudelig eller yderst ukyndig ere Følgerne de samme; det hensygner, fordi det ikke drikker af Livets Kilde. Det kan vel siges at den Frafaldne har tabt Herrens Aand, men det var hans egen Fejl. Aanden forlader ham fordi den ikke

bliver underholdt og dens Paavirkning ej iagttages. Vi opnaa det vi virke for; Frelseren siger: „Hvad gavner en Gave, om Mennesket ej vurderer den."

Herren siger: „Jeg vil give den Hellig Aand til dem, som søge derefter." Men den Frafaldne søger ej derefter, og ønsker ejheller at faa den, og hvis den blev given, vilde den blive foragtet. Hvormange findes der ikke, som formedelst Stolthed vægrer sig ved at modtage en Gave fra sin bedste Ven? De, som forkaste Evangeliet, ere af samme Beskaffenhed, de ønske ej at modtage Sandhed, Lys og Visdom; de lægge Forbandelsens Byrder paa sine egne Skuldre, og deres Kinder rødme over deres egen Skam; deres Sjæle ere ufrugtbare, fordi de foragte det evige Livs Kilde. Tusinder bede for dem, og nære gode Ønsker for dem, Engle græde over dem, og den evige Fader holder Sandhedens Lys for deres Øjne. Deres Venner søge at frelse dem, og tilbyder dem Livets Brød, og Alt gjøres for at frelse dem, som engang har set Lyset.

Der siges at Kjærligheden er blind fordi den ikke søger efter Fejl, og følgeligen ser ingen, og kun ser efter Fuldkommenheden gjennem et Forstørrelsesglas. Had er det Modsatte, søger altid efter Ufuldkommenheder og Fejl, og saaledes er det med Mange, som have forenet sig med Kirken, hvilke kun have en lille Hengivenhed til Sandheden og dens Udlæggere. Saadanne Personer søge efter Fejl, og finde dem i Personer, som ej ere fuldkomne, men have begyndt at blive bedre. Eftersom de øve Sindet i at opdage Svagheder, blive de saa styrkede i denne uværdige Retning, at de ej kunne se andet end Svagheder.

Konferencemøder.

Konferencemødet i Kristiania tog sin Begyndelse Lørdagen den 28de September Kl. 8 Aften.

Nærværende vare Missionspræsident N. C. Flygare, Konferencepræsident J. Rolfsen, Ældsterne J. Petersen, O. Ellingson, G. Hogan, og J. A. Halvorsen, alle fra Zion, samt de i Konferencen arbejdende Missionærer.

Mødet aabnedes med Sang. — Bøn af J. Petersen, hvorefter Missionærerne fra de forskjellige Grene aflagde deres Rapporter, af hvilke det fremgik at Udsigterne for Evangeliets Fremme vare meget gode, især paa Landet; i Byerne derimod ere Menneskene indhyllede i sekteriske Begreber og mindre modtagelige for Sandheden. Efterat Præsident N. C. Flygare og J. Rolfsen havde talet opmuntrende til de Forsamlede, og baaret Vidnesbyrd om Guds Riges Oprettelse i disse sidste Dage og dets fortsatte Opbyggelse med Iver og Nidkjærhed af Herrens Tjenere, samt givet endel gode Lærdomme til de Hellige, hævedes Aftenmødet.

Konferencen fortsattes næste Dags Formiddag Kl. 10, den statistiske Rapport over Konferencen blev oplæst, som udviste at 38 Sjæle vare blevne døbte siden sidste Konference (4 Maaneder siden). Antallet af de Sidste Dages Hellige er 941, Kirkens Autoriteter bleve dernæst foreslaaede til Opholdelse, hvilket blev enstemmigt vedtaget.

Ældste Rolfsen efterfulgt af J. A. Halvorsen, G. Hogan, O. Ellingson, Præs. N. C. Flygare og J. Petersen fremstod og bar Vidnesbyrd for de Forsamlede, og fremsatte mange Principer vedrørende

Guds Riges Opbyggelse og omtalede at de Helliges Belønning i Opstandelsen stod i Forhold til vor Flid og Nidkjærhed i at virke for Sandhedens Udbredelse, og vor Lydighed til Evangeliet og vor Kaldelse, erindrede de Hellige om at ihukomme deres Pagter. Der blev baaret et kraftigt Vidnesbyrd om Guds Rige her paa Jorden i Sammenligning med den fordums Kristi Kirke og denne Verdens Religioner samt den kristne Verden i Almindelighed, opmuntrede de Hellige til at efterleve Evangeliets Fordringer, talte om Frelserens Mission, om Apostelskabet, om Guds Aabenbaringer, om Opbyggelsen af Zion og Templer til den højeste Guds Ære, som Forberedelse for Frelserens Komme. Der blev talt meget om de første Principer Tro, Omvendelse, Daab o. s. v. som ere Begyndelseslæren i Kristo, og maa adlydes af alle Mennesker, som ønske en evig og herlig Ophøjelse, ifølge Frelserens Udsagn og Bibelen. Det var en stor Glæde for os at vi have Anledning til kjende, forstaa og adlyde Herrens Befalinger, og saaledes komme til at opfylde vort Skabelses Maal; raadede de Hellige til at gjøre ret Brug af denne gunstige Lejlighed og ikke forspilde denne vor Prøvestand, omtalte Herrens Løfte om at udfrie sine Børn, og samle dem til Zion. En god Aand og Følelse gjorde sig gjældende i de tre i Dagens Løb afholdte Forsamlinger, baade Hellige og Fremmede vare tilstede; en almindelig Fred og Velsignelse hvilede over Forsamlingen, og Alle følte sig opmuntrede og styrkede.

Mandagen den 30te afholdtes om Formiddagen et Præstemøde, hvori Missionærerne bleve beskikkede til deres forskjellige Arbejdsmarker.

Konferencemødet i Kjøbenhavn

aabnedes den 12te October Kl. 8 Aften i det sædvanlige Forsamlingslokale.

Nærværende vare: N. C. Flygare, Præsident for den Skandinaviske Mission, W. Christensen, Konferencens Præsident, N. P. Rasmussen og Chr. Jensen, omrejsende Ældste i Konferencen.

Præs. W. Christensen fremstod og erklærede Konferencemødet for aabnet, og overgav Tiden til de forskjellige Forstandere til at afgive deres Rapporter om Tilstanden i deres Grene; denne var i det Hele taget god, paa nogle Steder var der endel Ligegyldighed tilstede blandt de Hellige og Fremmede, men Størstedelen af de Hellige gjorde det Bedste de kunde. Fremgangen siden sidste Konference har ikke været saa stor, paa Grund af at der kun har været faa Missionærer beskikkede til at arbejde i Konferencen, men Udsigterne for Evangeliets Fremme vare gode, paa mange Steder gjorde en stærk Undersøgelsesaand sig gjældende, men paa andre Steder var Folket ikke saa modtageligt for Sandheden. De omrejsende Ældste, som alle nylig vare beskikkede, afgave ligeledes Rapport over deres Virksomhed.

Den følgende Dag, den 13de, fortsattes Mødet i et stort dertil lejet Lokale. I de tre gjennem Dagens Løb afholdte Forsamlinger fremstod Præs. N. C. Flygare efterfulgt af ovennævnte Brødre og bare et kraftigt Vidnesbyrd om Herrens Værk i disse sidste Dage og om Præstedømmet, som var gjengivet i sin Fylde og som var bestemt til at lede Menneskene frem til en evig Ophøjelse i den tilkommende Verden og for at dette kunde ske, maatte de Hellige efterfølge og lyde alle Herrens Befalinger, givne gjennem hans Tjenere, det var altid nødvendig at vi modtoge nye Raad og Lærdomme eftersom vi gaa

frem, thi Evangeliet er ikke begrændset, men strækker sig ind i Evigheden; Herren aabenbarer sin Vilje fra Tid til anden til sine Tjenere, hvilket er aldeles nødvendig, for at vi, som et Folk, og hver især, kunne blive fuldkomne og beredte til Kristi Tilkommelse, i modsat Fald vilde vi staa stille, og lidt efter lidt gaa tilbage til det Mørke og den Uvidenhed, hvorfra vi ere komne; de Raad og Lærdomme, som bleve givne i fordums Tid ere ikke tilstrækkelige i vor Tid, men vi maa have mere Vejledning i alle vore Foretagender saavel i Zion, som i Adspredelsen, og vi maa have fuldkomne Lærdomme til at leve efter, saafremt vi vil være fuldkomne, saaledes er det nødvendigt at et Folk, som vil leve til Herrens Behagelighed og som vil ofre Alt til Herrens Tjeneste, maa have Vejledning fra ham, hvorledes hans Planer skal udføres, og det eneste Middel hvorved dette kan ske er direkte Aabenbaring fra ham selv, eller ved Sendebud fra de evige Verdener. Der blev endvidere baaret Vidnesbyrd om Evangeliets gode Fremgang i dennne Mission, og haabede at udrette meget mere; de Hellige bleve opmuntrede til Taalmodighed; vi kunne lære meget her i Adspredelsen, men vi maa være forsigtige og paapassende, at Mørkets Magter ikke skulle saa Overhaand over os, og drage os tilbage til Mørket, fra Herrens Værk; Lucifers Magt og Herredømme er stort her paa Jorden, og han udfører sine Hensigter paa mange forskjellige Maader, ja, selv under Helligheds Kaaben, og med Gudsfrygtigheds Skin; men vi have Magt over dem, naar vi altid ville leve ret for Herren, og ikke forglemme „Nøglen til Faderhjertet“, nemlig Bønnen, som er en livgivende Kraft til Strid og Kamp mod den Onde; Satans Magt vil engang blive knækket, thi Herrens Kraft var større; der blev henvist til den hellige Skrift, og de mange Vidnesbyrd om Herrens Folk og deres Belønninger for Lydighed og Straf for Ulydighed; omtalte Jødernes Straffedomme for Frelserens Forkastelse og deres Ulykker og Forbandelser som have hvilet over dem, indtil denne Dag; de samme Følger og Straffedomme vil komme over Folket, (de Ugudelige) for Herrens sande Evangeliums Forkastelse i disse sidste Dage; fremhævede at de Ugudelige, som havde forfulgt de Hellige i denne Uddeling, allerede havde faaet en Del af Straffen, som Herren havde bestemt for dem; Amerika havde lidt en uoprejselig Skade formedelst den Broderkrig, som i Udstrækning og Frygtelighed er eneſtaaende i Verdenshistorien, denne Krig havde draget saa mægtige Følger og Afkræftelser af den amerikanske Nation med sig, som Unionen ikke vil leve og rejse sig af; og Alt dette i Forbindelse med de øvrige Straffedomme, som Amerika har lidt og endnu lider under, er en Del af den Straf, som er Nationen i Vente. Der blev paamindet om Nødvendigheden af at erholde sand Kundskab om Herrens Vilje, og da udføre den; alle Mennesker have Lejlighed til at kjende den, og det er Enhvers Pligt at søge efter Sandhed og undersøge sin Stilling.

Præs. W. Christensen oplæste den samlede Rapport over Konferencen, hvoraf fremgik at den tæller 862 Medlemmer, hvoraf 156 Medlemmer have Præstedømme. 69 Individer vare døbte siden sidste Konference.

Dernæst bleve Kirkens Autoriteter foreslaaede til Opholdelse, og at opholde hverandre som Brødre og Søstre i Tro og Forbønner, samt ofre Alt til Guds Riges Fremme, hvilket blev eenstemmigt vedtaget.

Det store og rummelige Lokale var

fyldt med opmærksomme Tilhørere, en god Aand gjorde sig gjældende, de Hellige følte sig styrkede, opmuntrede og belærte til at vandre paa Herrens og vor Frelsers Sti, de havde høstet Kraft og en større Overbevisning om dette Evangeliums Guddommelighed, og dets velgjørende Indflydelse paa ethvert Menneske; adskillige af de Fremmede følte at Herrens Aand og Kraft havde været tilstede i Løbet af Dagen.

Mandag Formiddag afholdtes et Præstedømsmøde. Præs. W. Christensen og alle Forstanderne og Missionærerne i Konferencen, og endel af det lokale Præstedømme vare tilstede; mange gode Raad og Lærdomme bleve givne, i den Hensigt at fremme Guds Rige.

C. Busch
Konferencens Skriver.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Ved Edward W. Tullidge — en Ikke-Mormon.)

(Fortsat.)

Den første dennes besøgte Major Harvey, Mitchell og Miller vor Lejr. Deres Ophold var altfor kort til at vi kunde sammenkalde et Raad, jeg ved virkeligt ikke om noget Medlem vidste af deres Nærværelse her, førend de vare gaaede bort, undtagen General Young, som havde et Møde med dem; Major Harvey sagde, at han havde Meddelelser fra Washington, men havde forglemt at medtage dem, at de forenede Stater ønskede at de skulde forlade Potowatomiernes Land til Foraaret; og han beklagede meget at vi ikke vare paa den modsatte Side af Floden. General Young ønskede at vide hvad Fordel det vilde være til om vi gik herfra til Foraaret; men kunde ikke faa noget tilfredsstillende Svar.

Højraadet paa dette Sted tilskrev Major Harvey i Under-Agenturen, hvor han gjorde Udbetalinger, og forlangte et Kopi af Washington Dokumenterne, som han havde tilbudt General Young, naar Lejlighed skulde gives. Efter et Par Dages Forløb lykkedes det Sendebudet, en fortrolig Skriver, at tage et Kopi, som beviste det Samme, som det ene, der er indlagt til Dem; han modtog ogsaa et Brev fra Major Harvey, som angav: „At det ikke var tilladt nogen hvid Mand at nedsætte sig paa Indianernes Lande. At I ere „Mormoner" gjør ikke noget til Sagen, men den Kjendsgjerning, at I ere der uden Regjeringens Samtykke."

Lad det Følgende svare:

Vidste Major Harvey ikke, at det er begrundet paa en Regjerings Handling vi blive her? Kan nogle faa Træ- og Tørvehuse kaldes en Bosættelse? Eller kunde han have ment de faa Fattige, der havde standset i Pottowatomie-Landene, førend Bataillonen blev indkaldt, naar netop han havde nødt os til at at gaa tilbage til nævnte Lande?

Betalingsdagen kom, og Major Mitchell underrettede Høvdingene om, at ingen af „Mormonerne" kunde faa noget af den aarlige Understøttelse; thi der vare en eller to halvblods Indianere eller Franske (jeg ved ikke hvilket) som havde giftet sig, og var bleven optaget i Pottowatomie Nationen og troede paa

„Mormonismen". Høvdingene underrettede ham om, at det ikke var deres Bestilling at afgjøre, hvem der hørte til deres Nation og skulde modtage Understøttelse, og det hørte heller ikke til hans Bestilling om de vare Katholikker, „Mormoner" eller Methodister eller noget Andet. Mitchell havde vist en af vore Brødre ud af Indianernes Lande, og han var tilmed en god Mand, og tilmed af ingen anden tænkelig Grund end at han var „Mormon."

Major Harvey sagde i et indiansk Raad at han samtykkede ikke i at vi skulle blive paa denne Side af Floden, og hvis han var stærk nok vilde han drive os tilbage over Floden. Han lovede ogsaa Otto'erne en Landbrugsunderviser. Indianerne udpegede strax Hr. Case, som var nærværende, og med hvem de havde været længe bekjendt da han havde været udsendt af Regjeringen til Otto, Pawnee og andre Stammer i omtrent tyve Aar for at lære dem Landbrug, og de ønskede ham; men Majoren afslog det og sagde at han vilde sende hvem han behagede. De vil erindre at Mr. Case var Regjerings Landbrugs Lærer i Pawnee og at han blev døbt medens De var her. Hr Miller underrettede da strax Hr Case om at Major Harvey havde bemyndiget ham til at give ham hans Afsked fra den Dag, og at han maatte gaa over Floden, samt at Majoren ikke havde givet nogen Betaling til ham (den var forfalden nogen Tid iforvejen), og han vidste ikke hvorfor Major Harvey skulde afskedige ham naar det ikke var fordi han var „Mormon". „Intet Hensyn til Sekter eller Partier."

Men nok af dette, for nærværende, til at give Dem et Begreb om hvorledes smaa Underofficerer føre Sejl her i Vesten.

Jeg forbliver i Forening med Præsident Young og Kimball samt Tusinde Andre,

deres hengivne Ven,
Willard Richards.

* * *

Medens de Hellige udhvile sig i Vinterkvarteret, ville vi give Læseren en Skitze af Præsident Youngs Levnetsløb indtil Joseph Smiths Martyrdom. Dette Afsnit af hans Liv er altfor fuldt af store Begivenheder, hvilket kun sætter os i Stand til at berøre Hovedtildragelserne af denne hans tidlige Løbebane.

Brigham Young er født i Whitingham, Windham County, Vermont, den 1ste Juni 1801.

Hans Forældre hørte til Methodisternes Religion, hvormed han ogsaa var forbunden i sin Ungdom.

Han blev gift den 8de October 1824 i Aurelius, Cayuga County New York, hvor han i tolv Aar gav sig af med Tømrer, Snedker, Maler og Glarmester Haandværket. I Foraaret 1829 vendte han tilbage til Mendon, Monroe County, hvor hans Fader boede, og næste Foraar saa han her for første Gang Mormons Bog, som var efterladt hos hans Broder Phineas Young af Samuel H. Smith, Profetens Broder.

I Januar 1832 besøgte han, i Forening med Phineas Young og Heber C. Kimball en Gren af Kirken i Kolumbia, Pennsylvanien, og vendte tilbage med et dybt Indtryk af „Mormonismens" Principer. I denne Sindstilstand gik han til sin Broder Joseph i Canada, som var paa Mission der og prædikede Methodist Læren. Denne bestemte Handling efterat han havde besluttet sin egen Løbebane, er ganske betegnende for den Mand.

(Forts.)

Blandinger.

Dødsfald i Udlandet. Telegram fra Paris har bragt Efterretning om, at en af Frankrigs mest fremragende Prælater, Biskop Duponloup af Orleans, pludselig er død den 11te October. Han har taget levende Del i sit Lands kirkelige Anliggender og i de sidste Aar tillige spillet en vigtig politisk Rolle. Han tog i det romerske Spørgsmaal ivrig Parti for Paven, men hørte dog til den liberale Gejstlighed og laa idelig i Strid med Jesuitterne. Han bekjæmpede ivrigt Dogmet om Pavens Ufejlbarlighed; men da det var vedtaget af Konciliet i Rom, bøjede han sig for den af den højeste Kirkeautoritet tagne Beslutning.

Oversvømmelser have atter hjemsøgt forskjellige Egne af Italien. En Strækning af Jernbanen mellem Castellamare og Salerno er ødelagt, og i Avellino gik den lille Flod Sant Atonio over sine Bredder, oversvømmede den lavere liggende Del af Byen, omstyrtede flere Huse og beskadigede Kirken Madonna della Saletta saaledes, at Klokketaarnet faldt ned. Syv Personer druknede.

Orkan paa La Plata Floden. Ifølge et til Bremen ankommet Telegram af 12te ds. har der raset en frygtelig Orkan paa La Plata Floden, ledsaget af voldsomme Oversvømmelser. Der er anrettet betydelig Skade.

Menneskeædere paa Ny Zeeland. Endel Vilde fra det Indre af Ny Zeeland have ifølge Meddelelser derfra, myrdet og fortæret fem wesleyanske Missionærer. Til Gjengjæld have Kolonisterne og de Indfødte fra Kystdistrikterne dræbt 80 af de Indfødte fra det Indre.

Provsteretsdom. Der blev ifølge Svendborg Amtsav. den 12te denn. afsagt Dom i den Sag, som ved Provsteret blev anlagt imod Pastor Madsen i Ringe, fordi han sidste Langfredag lod en Mand prædike, som ikke havde studeret ved Universitetet, men ved Skolen i Askov var oplært til Præst i Amerika og havde underkastet sig en Prøve for Præsterne Helweg og Møller i Odense. — Ved Provsteretten blev Pastor Madsen idømt en Bøde af 80 Kr.

Udgravningerne i Olympia skulle atter tage deres Begyndelse den 12te Oktober. Som bekjendt standsedes disse Udgravninger om Sommeren, dels af Hensyn til den varme Aarstid, dels ogsaa fordi Arbejderne ere beskjæftigede med Høsten. Man venter sig et rigt Udbytte af de nu forestaaende Udgravninger, idet forskjellige Tegn tyde paa, at man er naaet til den righoldigste Del af det gamle Tempel.

Shakerne i England, der vare jagne bort fra den Mark, hvor de havde opslaaet deres Kvarter, fordi de ikke kunde betale Lejen, og derefter i Slud og Regn havde tilbragt en lang Tid ved Landevejen, synes nu endelig at skulle faa et taaleligt midlertidigt Opholdssted. En Mr. Warner har nemlig, rørt over de Beretninger, Bladene have bragt om Mrs. Girlings og hendes „Families" Lidelser, tilbudt denne løjerlige Sekt, at den maa bo i et stort Skur ved en ham tilhørende Væddeløbsbane ved Hendon, og efterat han ligeledes ved en Subskription har tilvejebragt Midler til Shakernes Rejse og midlertidige Underhold vil Sekten, der tæller omtrent 80 Personer, sandsynligvis i denne Uge begive sig til Hendon og flytte ind i Skuret, der er blevet indrettet til et midlertidigt Hotel med rigelig Soveplads og en stor Sal, der kan benyttes til Sektens fælles Maaltider.

Et stærkt Uvejr gik den 24de August Formiddag hen over London og anrettede ikke liden Skade. I næsten en Time styrtede Regnen saaledes ned, at Kloakerne ikke kunde føre alt Vandet bort, og alle lavt liggende Lokaliteter blev oversvømmede. I den sydøstlige Del af Byen stod Vandet tre Fod højt paa Gaderne, og Beboerne maatte blive i deres Huse eller forlade dem i Vogne. Kjælderne stode fulde af Vand, og Byggearbejderne led betydelig Afbræk ved Regnen. Et Sted — i Aldermons Walk — styrtede Hvælvingerne til en underjordisk Passage, som var under Opførelse, sammen paa Grund af den Skade, Regnen havde gjort paa Murarbejdet, og begravede i deres Fald flere Arbejdere, som havde taget deres Tilflugt under dem, og af hvilke en dræbtes og fem mere eller mindre beskadigedes. Regnskyllet var ledsaget af en stærk Torden, og Lynet slog ned paa adskillige Steder. Flere Huse og Personer ramtes af Lynilden. Nogle kastedes bevidstløse til Jorden, et Par Børn fik Klæderne revne i Pjalter, og en ung Tjenestepige blev blind, da hun passerede et Speil, ligesom Lynet slod ned. En Arbejder blev saa forfærdet over et Tordenskrald, at han jog en Meisel, som han stod med i Haanden, ind i Armen og skar Aarerne over, saa at han maatte bringes paa Hospitalet.

Den 21de September 1878 afgik Mathilde L. Nordstrøm, John F. Leonards Hustru, og Datter af Johan og Johanne Christine Nordstrøm af Sverig, ved Døden i Kamas City, Summit Co., Utah.

Afdøde var født i Sverig, forenede sig med Kirken 1860; emigrerede til Utah 1871. Hun døde i Troen, og var elsket af Alle, som kjendte hende.

— Den 20de September afgik Bengte Olsen, S. P. Neves Hustru, ved Døden i Saltsøstaden af Lunge Inflammation. Afdøde var født i Flensma, Hueretsogen, Sverig, den 17de Februar 1849.

Hun døde som en oprigtig og trofast Sidste Dages Hellig. Hun var Moder til fem Børn, hvoraf tre vare gaaede forud for hende.

— Anna Kirstine Hansen, født i Riisløv paa Sjælland i Danmark den 20de April 1872, er afgaaet ved Døden i Brigham City af Lungehoste og Tæring den 22de September, 3 Maaneder efter at være kommen til Utah.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.